

Животът като

Концепция

НИКОЛА ДИМИТРОВ

Животът като концепция

Много християни попадат в първите три почви от притчата за сеяча:

- или се наричат християни и ходят на църква, но не са променили изобщо живота си и *живеят като езичници* - сатана е откраднал Словото от живота им;

- или много бързо се разпалват и стават огнени за Бога, но като стане малко по-трудничко, отпадат, понеже Словото ги съблазнява - те са мислели, че животът им ще бъде друг;

- или са *стабилни* християни, но светските грижи, примамката на богатството и пожеланията за други работи заглушават Словото - то е там, но няма сила.

Много други християни се съблазняват в хора и изграждат живота си на базата на това, което човек е казал. Така те свързват живота си с този на определения човек и когато този човек се провали, сбърка, или ги обиди по някакъв начин, те остават без нищо.

Всичко това се случва, понеже християните не разбират от какво се състои християнският живот или дори живота като цяло - като концепция.

Какво е живот? Какво означава да живееш?

Концепцията за живота се състои в три субстанции, три измерения, три качества, три съставни части, три идеи:

1). Животът е *реалност*.

Животът е нещо реално. Той не е химера; не е приказка; не е измислица; не е паралелна реалност, като във филма *Матрицата* - животът е това, което **е**. Имаме **един единствен** живот и това е нашата реалност. Не можем да си позволим да си играем с живота. Човекът е единственият, който може да изпита това измерение - да осъзнае, че живее реално; да го осмисли. Растенията не живеят - те просто съществуват. Животът е енергия; животът е действие; животът е екшън; животът е измерение на динамика. Животът е агресивно нещо, а не е статично и апатично нещо.

Християнският живот е *реалността на Бога*. Духовен християнин, който живее като християнин, не живее, ако няма *Божията реалност* в живота си. В духа, живот без реалността на Бога не е живот, а духовно съществуване. Духовният живот е реалност, а това включва: жажда за живот, жажда за знание, жажда за развитие, духовен хроничен глад, изгарящо желание за общение, взаимоотношение и връзка с Бога; изгарящо желание за служение, призив и мандат - желание да бъдем полезни и да свършим нещо.

Интересно е, че всички, които са били удостоени с честта да бъдат записани в Библията, не като родословия, а като хора извършили нещо истинско за Бога, имат едно общо нещо помежду си - всички са имали Божията реалност:

- Енох ходеше с Бога реално и направо премина в Духа.

- Ной преживя Бога толкова реално, че беше готов да строи кораб, в продължение на години, вярвайки, че единствено той и домът му ще се избавят от потоп.

- Авраам получи няколко реални видения и една среща с Бога, рамо до рамо, които го направиха да ходи във вяра и да стане бащата на вярата.
- Исаак имаше супер реален страх от Бога и позволи да бъде принесен в жертва.
- Яков имаше сънища и среща с Божия ангел, с когото се бори и от измамник се превърна в княз пред Бога.
- Мойсей виждаше Бога лице в лице.
- Исус Навин беше толкова гладен за Бога, че когато Мойсей си тръгваше от шатъра, Исус Навин оставаше там.
- Йосиф имаше сънища, които бяха толкова реални, че му дадоха възможността да издържи всички изпитания, докато Бог го издигне.
- Йов видя Бога реално и говори с Него, след което животът му се промени изцяло.
- Самсон имаше свръхестествена сила, която знаеше, че е от Бога.

- Гедеон видя Божият ангел и от най-малкия, най-слабия, най-незначителния, стана Божий водач.
- Пророк Самуил живееше в Божията реалност още от дете.
- Давид преживяваше Бога на полето, после и като цар.
- Соломон сънува Бога и това промени живота му.
- Илия преживяваше Бога постоянно, като пророк, до степен да има смелостта да предизвика 850 окултни служителя.
- Елисей виждаше в Духа толкова ясно, че не го притесняваше нищо.
- Данаил виждаше видения.
- Йона преживя Бога съвсем реално.
- Йоил пророкува за идването на деня, в който всички щяха да бъдат изпълнени с Духа и да виждат видения, да сънуват сънища, да пророкуват и т.н.
- Исая видя Господ на Трона.

- Еремия преживяваше Бога редовно.
- За Езекил имам чувството, че живееше по-често в Духа, отколкото в естественото.
- Захария имаше невероятни видения в картини.
- Агей, Софония, Авдий, Наум, Михей, Авакум, Осия, Амос, Малахия - за всички се казва, че Господното Слово идваше към тях във видение или по някакъв друг начин.
- В Стария Завет, с изключение на Мойсей, Самуил и още няколко човека, имаше хора, които бяха преживели Бога веднъж и това им беше достатъчно за цял живот да се движат в правия път, но в Новия завет виждаме вдигане на стандарта и Божиите хора започват да преживяват Бога в **ежедневието** си - в молитвите си, по време на хваление и поклонение, в скришната стаичка, че дори докато си вървяха по пътя.
- Исус имаше Божията реалност, но не понеже беше Бог, а понеже прекарваше цели нощи в преживяване на Бога. Той Самият каза на учениците: „*Молете се, за*

да не изпаднете в изкушение.“ Това не е магия - това е посвещение към търсене на Бога - Който е живота. Исус каза: „Аз съм пътя, истината и живота.“ Той е живота! Ако искаме да имаме живот, трябва да имаме Неговата реалност.

- Апостолите - те бяха с Исус като човек, три години и половина, но след това, когато бяха подгонени, те се разбягаха в паника, дори голи. Но, когато Го видяха **възкръснал** - край - същите тези уплашени поради страха от юдеите хора вече нямаха **абсолютно никакъв страх**.

Защо си мислим, че без реалност ние няма да се подадем на страховете си? Петър ходеше по вода преди това. Някой от вас да е ходил по вода? Той гонеше демони, те му се покоряваха. Чудеса и знамения се случваха. Получи специално откровение: „*Ти Си Христос, Сина на Живия Бог*“, но нищо от това не му попречи да се отрече от Исус в слаб момент, дори да псува и проклина. Но, след възкресението и слизането на Святия Дух, нямаше **никакво** значение каква беше атаката - затвор, смърт или каквото и да е, Петър беше готов. Същото беше и с останалите. Почти всички умряха като

мъченици без това да им пречи изобщо,
напротив - умираха с усмивка на лице и
песен на уста.

- Учениците - Филип преживяваше Бога.
Стефан преживяваше Бога. Заедно с
апостолите те се молеха и мястото се
разтърсваше и те се изпълваха със
Святия Дух.

Ние всички трябва да открием своята реалност
- своя начин да преживяваме Бога, както би
било най-силно за нас. Библията пише да
копнеем за дарбите. Библията казва да търсим
Бога, докато може да бъде намерен. Библията
казва да Го търсим рано – не просто рано
сутринта, а **рано като приоритет, в
смисъл, преди всичко**. Библията казва да се
Изпълваме със Святия Божи Дух.

*Реалността говори за Присъствието на
Бога.*

Реалността говори за Славата на Бога.

Реалността говори за Праведност.

Реалността говори за Светлина.

Реалността говори за Истина (Има само една реалност).

Реалността говори за Любов, понеже единствено любовта е генератор на живота - Бог е Любов!!!

Всичко това води до вторият компонент от живота:

2). Животът е сила.

Живот без сила е просто съществуване. Животът е **генератор на сила**. Духовният живот е живот в Божията сила. Но, тази сила не е магическа сила. Тя е свързана с реалността. В Словото се казва:

- Ще получите **сила, когато** Святия Дух слезе върху вас.
- Помазан със Святия Дух и със **сила**.
- Върна се от пустинята изпълнен със **силата** на Святия Дух.

Това обяснява защо толкова малко християни имат сила - понеже толкова имат и реалност от Бога. Силата е продукт на реалността. Защо си

мислим, че можем да имаме сила, без реалност? Няма как да стане.

*Силата говори за способност
(способност да извършим нещо).*

*Силата говори за благодат (Божията
намеса във време на нужда, даваща ни
сила и способност).*

*Силата говори за помазание (помазан със
сила, надарен със сила).*

*Силата говори за радост (Радостта в
Господа е вашата сила).*

*Силата говори за характер (ако се
покажеш малодушен в усилено време,
силата ти е малко).*

*Силата говори за вяра - вяра задвижвана
от любов (реалност); вяра, която е
реалност и сила в нас.*

Когато имаме Божията реалност и сила, ние трябва да ги насочим в правилната посока, понеже има хора с реалност и със сила, но решават да злоупотребят с тях и да се отклонят от призива, мандата и съдбата, които Бог има за тях. Затова:

3). Животът е цел.

Живот без цел е просто съществуване. Живот без смисъл няма смисъл. Всички сме чували известния цитат от Мартин Лутър Кинг: „Ако нямаш цел, за която да си готов да умреш, напразно си живял.“

Целта говори за Божието царство.

Целта говори за смисъла на живота ни.

Целта говори за съдбата, която Бог има за нас.

Целта говори за голямата картина.

Целта говори за посоката.

Няма нищо създадено на тази Земя, което да няма цел. Ние трябва да направим всичко възможно да намерим тази цел.

Бог каза на Павел в Деяния 26:16 „*Но стани и се изправи на краката си, понеже затова ти се явих (явих ти се с цел) – да те назнача служител и свидетел на това, че си Ме видял, и на онова, което ще ти открия.*“

2 Тимотей 1:9 Който ни е спасил и призвал със свято призвание не според нашите дела (реалност), а според Своего намерение (цел) и според благодатта (силата), дадена ни в Христос Исус преди вечните времена.

Хората се питат: „Има ли светлина в тунела“? Понеже вървят в тъмния тунел на светския, плътски живот. Някои дори се майтапят и казват: „Има светлина, но тя е от идващия влак“ - отново негативизъм. Но, ако влакът е влакът на Божията любов, Божията светлина, Божията истина, Божията сила, Божията праведност, Божията вяра, Божията цел, Божията слава - по-добре да се блъснем лице в лице с този влак, понеже след това животът ни никога няма да бъде същият.

Бог да ви благослови!